

6) Výlet (I. - Cieľ)

„Deti, pôjdeme na prechádzku,“ vyhlásila raz poobede Lara, keď všetci sedeli po dobrom obede – výživnom špenáte a trochu tvrdom chlebe – na balkóne, ktorý Lara ešte vždy mylne pokladala za veľkú terasu, a Winston nemal to srdce povedať jej, že v skutočnosti je to predsa len malý balkónik s rozlohou meter krát 10 centimetrov.

„Kto mi skočí do tamtoho bazénika s vodou po kolená a donesie mi odtiaľ Winstonove oko, čo sa tam leskne, nezíska síce okrem pocitu dobre vykonanej práce vôbec nič, ale aj to je pri záchrane sveta desne dôležité – to, a ešte seberealizácia.“

„Mhhhhm???“ decká očividne nič nechápali (opäť), tak Lara len rezignovane zažmúrila oči a čakala na toho odvážlivca, čo tam už konečne skočí. Napokon sa Simona postavila jednou nohou na zábradlie, zavrela oči a prekročila ho...

„SIMONEEE!...“ *Krach!* Všetci na balkóniku zhíkli, takže ich úbohé hlasivky skoro rupli, keďže museli pretrpieť ešte aj predchádzajúci výkrik. Ich hrdlám ale nebolo nič oproti Simone, ktorá so zavretými očami zletela rovno na Winstona, ktorý si práve išiel nadšene vyloviť očko. Sluha sa prekvapujúco rýchlo vynoril spod jej tela, nežne ho dvihol a... z celej sily hodil rovno do vody!

„WINSTOON?!...“ Ten ale očividne dobre vedel, čo robí, lebo vzápätí sa dievča prebralo z nie práve najhlbšieho bezvedomia a vynorilo sa. Winston zdesene sledoval, kam mieri jej vražedný pohľad – a keď si uvedomil, že na neho, zvrchol sa a vyrazil smerom k domu. Simona sa vyšvihla na breh a uháňala za ním! Zvyšok osadenstva na balkóne sa na seba s nadšením pozrel, všetci ukázkovo vyskákali do bazéna a bežali za nimi.

Deti, deti, premýšľala Lara, kým vbehli do domu a zmätene zastali v hale. Tí dvaja tu museli byť, súdiac podľa vykopnutých dvier – ale vládlo tu také ticho, že bolo počuť znášanie sa prachu na nábytok.

„Haló?“ skúsili – márne. Opatrne začali skúmať dom. V kuchyni ostali taniere s pripálenými vajčkami od raňajok (zase varila Lara), v jedálni bolo pár črepín, ktoré už medzitým zapadali prachom a v telocvični či v miestnosti s bazénom nikde nikoho...

Vyšli na poschodie, a práve keď mierili do Larinej izby, z podkrovia sa ozval ohlušujúci hrmot.

„Nahor!“ zvolala Lara a šľahla do vypínača pri dverách vedúcich hore – lenže ako na potvoru sa práve teraz zasekol! Lara doň znovu tresla z celej sily, no akurát si zlomila zápästie.

„Vydržte, idem po nejaké tie nástroje,“ zoskočila do haly a z kuchynskej skrinky priniesla obrovské kladivo na rozbíjanie vlašských orechov. Nadvihla ho nad hlavu a poriadne ním udrela po vypínači.

KRACH! Ozval sa ohromný výbuch a v celej Veľkej Británii v tej chvíli vypadla elektrina.

„Sa... sakra...“ šepľala Lara a očervenela po končeky vlasov. Potom sa ale bleskurýchlo zvrtila, opäť zoskočila do haly a kladivo hodila do mrazničky. Keď prvý novinár otvoril vchodové dvere, Lara, už navoňavkovaná a s vyčesanými vlasmi, bola plne pripravená znášať dôsledky

svojho činu – teda všetko zapierat' ako v slovenskom parlamente. „Áno?“ usmiala sa a koketne žmurkla. Stalo sa niečo?“

Decká na schodoch skoro stratili vedomie, buď od zadržovaného smiechu, alebo od úžasu, ale novinári si ich nevšimli a všetky mikrofóny namierili na Laru.

Fíha, budem v BBC, premýšľala a ľutovala, že si nestihla naniest' ten blýskavý rúž, ktorý jej Winston kúpil, keď sa na oslave jej narodenín trochu opil a potom ho išiel doniesť z Tesca. Očividne si myslel, že Lara je jeho manželka!

„Čo nám k tomuto môžete povedať?“

„Uniesli vás mimozemšťania a nahovorili vás, aby ste zoskratovali celú krajinu?“

„Bol to dlhodobý plánovaný čin, alebo...“

„Vyjadrite sa!“

„Klíííídek,“ Lara šarmantne zastavila pokynom ruky prival otázok a naklonila sa k mase novinárov bližšie.

„Ja sa v tom úplne nevinne. Celé to spôsobil... SPÁČ!“

„Ten?!“ zhíkli všetci. „Ten slávny módný návrhár, ktorý navrhol aj nový dizajn postieľok pre deti? Čo potom boli v tvare nádoby!“

„Áno, ten,“ prikývla spokojne Lara a sledovala, ako sa všetci obrátili a vyhrnuli sa z vily, aby išli vyspovedať Spáča, ktorý práve nič netušiac spal.

„Takto sa to robí, detičky, zapamätajte si to, keď od vás prídu vymáhať zabudnuté daňové priznanie! Vždy za všetko môže Spáč alebo Boaz. Nech idú k nim.“

V tej chvíli vošli do domu Simona s Winstonom – no dobre, ten nevošiel, ale bol ťahaný za nohu a ponížene dievčinu prosil:

„Simone, prosím, ak mi vrátiš podnos, už v živote ťa nikam nehodím.“

„Sklapni,“ zavrčala a víťazoslávne sa poobzerala. „Máš, čo si si zaslúžil.“

„Vysvetli nám, čo to má znamenať,“ prerušila ju Lara a ruka jej na chvíľku zablúdila k pištoli. Potom si to uvedomila a radšej siahla do batoha pre žuvačku.

„No čo,“ Simona mykla plecami, „proste som mu to oplatila a vyšmarila som jeho podnos z okna. Zapadol kamsi za múr.“

„ČOŽE si urobila?! Hneď ho bež nájst'! Švihom! Ten (Winston) keď bude 24 hodín bez svojho podnosu, začne mať také abstinénne príznaky, že človek, čo štyridsať rokov fajčil osem škatuliek denne a zrazu je týždeň bez cigarety, je proti nemu nič! Chápeš?“ Lara bola blízko nervového šoku. Simone to pochopila a skrúšene sa vypoťacala zo sídla. Medzitým bol zvyšok tíndžerov polomŕtvý od smiechu. Tak prebehlo predpoludnie.

Popoludní vydala Lara rozkaz, aby sa začali baliť na krátky turistický pochod, ktorý absolvujú zajtra ráno. Potom sa zavrela s Winstonom do mrazničky, aby prediskutovali trasu. Keď zišli decká do kuchyne s malými batohmi, kde mali fľaše, malé škatuľky na desiatu, pár turistických pomôcok a karty či tenisové loptičky, Lara slávnostne ohlásila cieľ výletu:

„Ide iba o niekoľkodenný výletík. (Znepokojené pohľady.) Nevie, či VÁM budú tie batôžky stačiť, ale keď si myslíte, že už ste na mojej úrovni, tak OK. (Nastalo bojzlivé šepkanie si medzi sebou.) Možno budete potrebovať nejaké mikiny na tie tričká... (Deckám začal chýbať kyslík.) Takže, cieľ je jasný: ARKTÍDA!“

„Myslíš, že žijú?“ spýtala sa Lara s nepríjemným pocitom, keď spolu s Winstonom niesli všetkých tínedžerov na ležadlá v podkroví, kde by nevysvetliteľné bezvedomie detí mohla prekonať voda z akvária. Keď ich tam dovláčili, Winston chcel ušetriť čas, ktorý by stratili polievaním všetkých hláv malými dúškami vody, tak bezmyšlienkovite otvoril jednu stenu akvária.

„Koľko sa platí za vytopený dom, môj milý?“ spýtala sa nazúrená Lara, keď všetci sedeli na trávniku pred vilou, a decká vrhali neisté pohľady na sluhov podnos, ktorý ležal roztrieštený pri bráne. Hodila ho tam Lara.

„To... sa... vyutiera,“ zahabkal a premýšľal, kde je najbližší protiatómový kryt. Keď si ale spomenul, že Lara žiadnu atómovú bombu nemá, na chvíľku si vydýchol – až do chvíle, kým sa mu pred očami nevyvorila tá bazuka, ktorá visela nad Larinou posteľou. Pozrel na archeologičku a videl, že ona si na ňu spomenula tiež.

„DRŽTE ju!“ zajačal a kým decká nerozhodne chytili Laru za ruky, rozbehol sa k domu, pevne rozhodnutý zmocniť sa raketometu skôr než Lara. Otvoril dvere a...

Večer, v lietadle smerujúcom na Havajské ostrovy

Decká si síce neboli isté správnosťou jej konania, ale keď si Lara spomenula na sluhu, ktorý práve teraz so špongiou a utierkou čistil múr okolo jej panstva, aby potom s fénom sušil trávnik a vysušil všetko v dome na slniečku, blažene sa usmiala. Čo na tom, že majú iba to, v čom sú oblečení plus ich malé batôžky aj s tým jej? Čo na tom, že si nevie spomenúť, či v tom batohu je kreditka alebo nie? A čo na tom, že musela pozmeniť plány? Pomsta je sladká, a aj keď sa k nim neskôr Winston pridá, teraz bude za svoj omyl pykať. Síce Lara nemala pomstychtivú dušu a málokedy ju niečo vytočilo – teraz jej tá dovolenka na Havaji prospeje aj s myšlienkami na mokrého sluhu.

A ako bola priam v extáze - tak sa jej ulavilo, že vypadla zo Surrey - nevšimla si dvojicu mužov, ktorí nastupovali zároveň s nimi – taktiež na poslednú chvíľu – a po celú cestu nespustili z nej a jej malého sprievodu tmavé, vyháňajúce oči, z ktorých by pozorná archeologička nevyčítala nič dobré.